

КВІТЕНЬ 2019/2020 р.

8

ВЕСЕЛКА

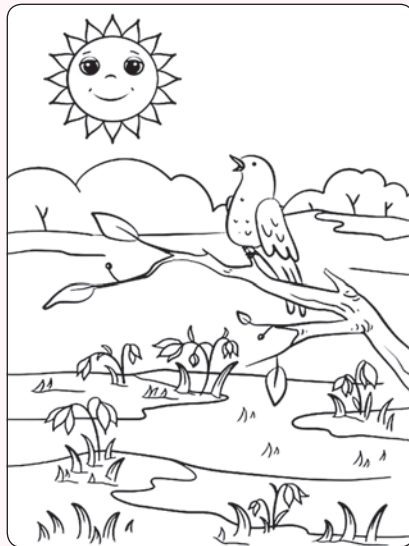
ЩОМІСЯЧНИЙ ЖУРНАЛ ДЛЯ ДІТЕЙ

М. Лисич

Квітень

Місяць квітень йшов з базару,
Ніс дарунок для весни:
Кошик гарних,
Різнобарвних
Квітів ніжно-запашних.
Ось підходить він до лісу, –
Путь нелегка навесні. –
Кошик з квітами повісив,
Сам спочити сів на пні.
А в цей час вітерець повіяв,
Геть всі квіти розтрусив.
Місяць скрикнув: – Лиходію,
Що ж оце ти наробив!
Ой, гульгтяю і ледащо!
Шкоду робиш ти завжди,
Порозносив квіти кращі
У гаї, луки, сади. –
Вітерець травицю топче:
– Квіти ці не пропадуть,
Не журися, любий хлопче,
Всюди хай вони цвітуть. –
І з тих пір, коли все квітне,
Журавлі в наш край плывуть,
Того хлопця люди квітнем,
Квітнем місяцем зовуть!

Розмалюй.

Микола Сингаївський

Я КВІТЮЮ

– Я квітую, – каже квітень, –
Квітом луків і гаїв.
Листя зграйками на вітах
Жде-чекає солов'їв.
– Я квітую! – квітень каже, –
Весно-сестро, пам'ятай,
Що довік бажання наше –
Прикрашати рідний край.

Марійка Підгірянкa

Сади навесні

Розцвіли садочки пишні,
Цвіт біліє на черешні.
На яблуні рожевіє,
Всі квіточки сонце гріє.
Сонце гріє, дощик росить,
Бджілка з квіту медок носить,
Ніженьками пил згортає,
Серединку запиляє.
Мине весна, цвіт одквітне,
Прийде літечко привітне.
Іде літо припікає,
Овоч соком наливає.
Прийде, прийде час багатий –
Плоди будуть дозрівати,
Осінь їх та й розмалює
І діточкам подарує.

Ліна Костенко

Телеграма-блискавка

Вночі за вовчими ярами
зайці давали телеграми.
І прочитала так сосна:
«Чекайте квітами Весна».

Леся Українка

Стояла я і слухала весну,
Весна мені багато говорила,
Співала пісню дзвінку, голосну,
То знов таємно-тихо шепотіла.

Вона мені співала про любов,
Про молодощі, радощі, надії,
Вона мені переспівала знов
Те, що давно мені співали мрії.

На обкладинці журналу
малюнок художниці Тетяни
Житнян.

«Людина, для якої книжка вже у дитинстві стала такою необхідною, як скрипка для музиканта, як пензель для художника, ніколи не відчуває себе обділеною, збіднілою і спустошеною.»

(Василь Сухомлинський, український педагог, публіцист, письменник).

Чи знаєте ви, що...

Михайло Каменюк Олені й коні

Полонини вже зелені,
Килимами стелять путь,
А по них біжать олені
Й сонце на рогах несуть.

Річка в берега полоні,
Білогривий в неї біг.
А понизу бистрі коні
Б'ють копитами моріг.

Марія Бабка Звеселився горобчик

Звеселився горобчик:
– Цвінь-цвірінь!
Ой яка хороша
Весняна теплінь!

Сипле ясне сонечко
Теплі промінці,
І спішать в таночок
Ніжки-стрибунці!

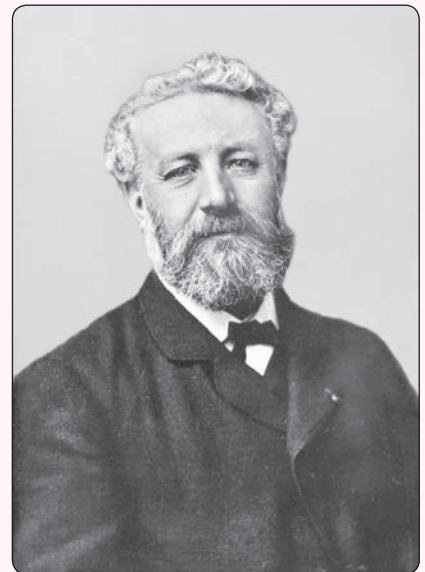
П'ятдесят років тому на екрани вийшов фільм «Білий птах з чорною ознакою» (режисер Юрій Іллєнко). Роль Петра Дзвоняря виконав Іван Миколайчук.

Засновник наукової фантастики

115 років тому, 24 березня 1905 року, у французькому місті місті Ам'єн помер Жюль Верн (фр. Jules Gabriel Verne, народився 8 лютого 1828, Нант, Королівство Франція) – французький письменник, автор пригодницьких романів. Разом із Гербертом Уеллсом вважається засновником жанру наукової фантастики.

В юності, навчаючись у Парижі, познайомився з Олександром Дюма. Певний вплив на його творчість мав Едгар По. Відома українська письменниця Марко Вовчок була особисто знайома з Жюлем Верном, котрий передав їй виняткове право перекладу його творів російською мовою.

Жюль Верн – автор пригодницьких і науково-фантастичних романів, найвідоміші з яких – «Діти капітана Гранта», «Навколо світу за вісімдесят днів», «П'ятнадцятирічний капітан», «Із Землі на Місяць», «Двадцять тисяч льє під водою».

Зі 108 наукових передбачень письменника-провидця на сьогодні не справдилося лише 10.

Згідно з даними ЮНЕСКО, за кількістю перекладів мовами народів світу (в цілому здійснено 4751 переклад його творів) книги Жюль Верна займають третє місце, поступаючись лише творам сценаристів студії Волта Діснея і книгам Агати Крісті.

У СВИТІ КАЗОК

Брати Грімм (Якоб і Вільгельм Грімми) – німецькі вчені, представники Гейдельберзької школи, які найбільш відомі за публікацію збірок казок і їхніми працями в галузі мовознавства, що стосуються зміни звучання слів з плином часу (закон Грімма).

Вони є одними з найвідоміших казкарів Європи. Найвідоміші їхні казки: «Хлопчик-Мізинчик», «Білосніжка», «Спляча красуня», «Рапунцель», «Червона шапочка», «Попелюшка», «Кішка й мишка в дружбі», «Заєць та їжак», «Вовк і семеро козенят», «Бременські вуличні музиканти», «Шість лебедів», «Шестеро увесь світ обійдуть», «Гензель і Гретель», «Три ледарі», «Розумна Ельза», «Дурень Ганс», «Семеро хоробрих», «Старий дід і внучок», «Невдячний син», «Розумна дочка селянська».

Брати Грімм – Якоб Грімм (1785-1863); Вільгельм Грімм (1786-1856) – відомі на весь світ казкарі.

Брати Грімм

ГОРЩОК КАШІ

Була собі дівчинка. Пішла дівчинка в ліс по ягоди і зустріла бабусю.

– Добридень, дівчинко! – сказала їй бабуся. – Дай мені ягід, будь ласка.

– Набабусю, – каже дівчинка.

Поїла бабуся ягід і сказала:

– Ти мені ягід дала, а я тобі теж щось подарую. Ось тобі горщечок.

Досить тобі тільки сказати:

– Раз, два, три.

Горщечок, вари! –

і він почне варити смачну, солодку кашу. А скажеш йому:

– Раз, два, три,

Більше не вари! –

і він перестане варити.

– Спасибі, бабусю, – сказала дівчинка, взяла горщечок і пішла додому, до матері.

Зраділа мати цьому горщечку. Та й як не радіти? Без великих зусиль, без клопоту завжди на обід смачна, солодка каша готова.

Ось одного разу пішла дівчинка кудись з дому, а мати поставила горщечок поперед себе і каже:

– Раз, два, три.

Горщечок, вари! –

Він і почав варити. Багато каші наварив. Мати поїла, сита стала. А горщечок усе варить і варить кашу. Як його зупинити?

Треба було сказати:

– Раз, два, три,

Більше не вари!

Та мати якось забула ці слова, а дівчинки вдома не було. Горщечок варить та й варить. Уже вся кімната повна каші, уже й у прихожій каша, а він усе варить та й варить. Злякалась мати, побігла по дівчинку, та не пройти їй через дорогу – гаряча каша річкою тече. Добре, що дівчинка недалечко від дому була. Побачила вона, що на вулиці робиться, і бігом побігла додому. Насилу злізла на ганочок, відчинила двері і вигукнула:

– Раз, два, три,

Більше не вари!

І перестав горщечок варити кашу. А наварив її стільки, що той, кому доводилось із села в місто їхати, повинен був собі в каші дорогу проїдати.

Тільки ніхто на це не скаржився: дуже вже була каша смачна і солодка.

Михайло Стельмах

Журавель

(За народними мотивами)

Журавель для баранця
Накосив стіжок сінця
Та й майструє ясельця,
Не собі – для баранця.

Хай баранчик – добрий гість –
Із яसेлиць сіно їсть,
Хай не смикає він стіг,
Бо зламати може ріг.

Вадим Пепа

Будяк

Хто йде, обмине,
Не чіпай мене.
Не підступиться ніяк,
Бо я – будяк.
Злючий-презлючий.
З усіх боків колючий.
Бідна моя голівка!
Чому не летить бджілка?
Якби не бджоли,
Ніхто б не любив
Мене ніколи.
Гудуть, прилітають,
Мед збирають.
З кожної головочки –
Меду коновочка.

Леонід Куліш-Зіньків

БОРСУЧОК, ЯКИЙ УМІВ МАЛЮВАТИ

В одному великому лісі сталося нещастя. З'явився там досі невідомий Вовк. Був він страшніший за всіх вовків, яких коли-небудь бачили. І мав він зуби, якими міг столітнього дуба перегризти, ще й очі, якими за горами й долинами бачити міг. Тільки вийде сіроманець на полювання – гинуло багато мешканців лісових.

Зажурились звірі, зібралися одного разу раду радити.

– Може, нам мисливців покликати? – мекнула дика Кізка.

– Е, ні, – заперечив куцохвостий Зайчик. – Мисливці всякими бувають.

– Тоді давайте подарунків Вовкові приготуємо, щоб його задобрити?

– І це не годиться, – похитав пишними рогами лось.

– Зробимо ось як, – обізвалася нарешті хитра Лисичка. – Поховаємось ми по норах і барлогах. Не буде чого Вовкові їсти і помре з голоду.

– І ця затія нічого не варта, – почав хрюкати дикий Вепр. – Доки Вовк дух спустить, самі від голоду помрем.

– А, може, і не помremo, – обізвався хтось з-під куца малини.

– А це ще хто там? – загомоніли стривожені звірі.

– Це я – Борсучок, який вміє малювати. Лисичка, друзі, гарно придумала, – сказав.

– Давайте і насправді

ми від Вовчиська поховеємось. Ненадовго.

– А що далі? – нетерпляче заукали звірі.

– А далі те, що я – Борсучок, який вміє малювати.

– Ну й що з того? – з недовірою подивився на Борсучка Вепр.

– Нехай зайчик ось тут стане, а я з нього портрет намалюю. Ми гуртом глибоку яму викопуємо, хмизом і ломаччям її накриємо, а посередині намальованого зайчика поставимо. Живий Зайчик хай Вовка до ями заманує. Тоді і побачимо, що з того вийде.

Поховались всі по норах і барлогах, хащах непрохідних. День минув. Другий. Коли чують – Вовк страшний у лісі вие, згоднів, мабуть, поживу шукає.

– Ну, вже час, – сказав Зайчик. Затремтів і вибіг на галявину. Туп-туп-туп – почулося за молодим горішником. Оглянувся зайчик – Вовчисько суне. Тоді чимдуж пострибав до ями. Вовк за ним. Стрибнув куцохвостий в канавку. Причаївся. Глянув Вовк – сидить Зайчик серед гілляччя. Розігнався – і до намальованого Зайчика. Гуп – і в ямі опинився.

– Ось так тобі і треба! – радів Борсучок.

Так, так. Саме той Борсучок, який вміє малювати.

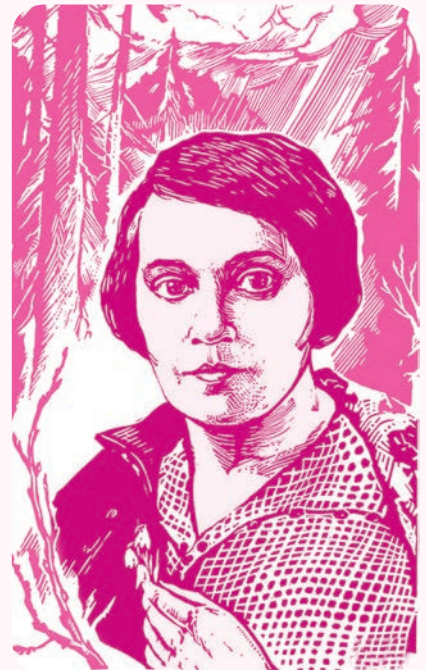

Край лісу, на полянці,
На свіжому дубку
Кує зозуля вранці:
Ку-ку, ку-ку, ку-ку!

Внизу біжить струмочок
По жовтому піску.
І здалека всім чути:
Ку-ку, ку-ку, ку-ку!

Червоні сунічки
Видніють на горбку,
І чути аж до ночі:
Ку-ку, ку-ку, ку-ку.

Марійка Підгірянка

29 березня 1881 р. народилася відома українська поетеса Марійка Підгірянка. Більшість творів жінка написала для дітей і про дітей. У своїй поезії авторка щедро використовує фольклорні мотиви. Вірші Підгірянки відрізняються легкістю у прочитанні.

Знайдомтесть з художником

Художниця **Тетяна Житнян** (на фото) народилася у Пряшеві, мешкає і творить у Братиславі. У 1975-1982 роках навчалася у Вищій школі образотворчих мистецтв, у професора Албіна Бруновського. З її самостійними виставками можна було зустрітись у галереях та виставочних залах Словаччини й Чехії. Вона учасник багатьох міжнародних пленерів.

У її творчості можна побачити різні образотворчі дисципліни, але домінуючими є живопис та рисунок. Теми її творів – це не лише чарівна країна, але і країна її дитинства, яку носить у собі. Величезний простір у її творчості належить книжковій та журнальній ілюстрації. Нагадаємо, що Т. Житнян ілюструвала і твори українських письменників Словаччини – Івана Мацинського, Іллі Галайди, Мілана Бобака, Івана Яцканина. Її малюнки-ілюстрації знають і учні основних шкіл. Недноразово натрапили на них, гортаючи сторінки своїх підручників.

(р)

М. Трохим

КВІТУЧА ВЕСНА

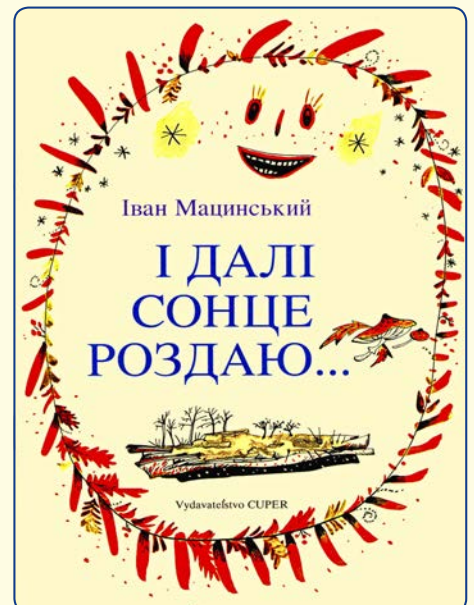
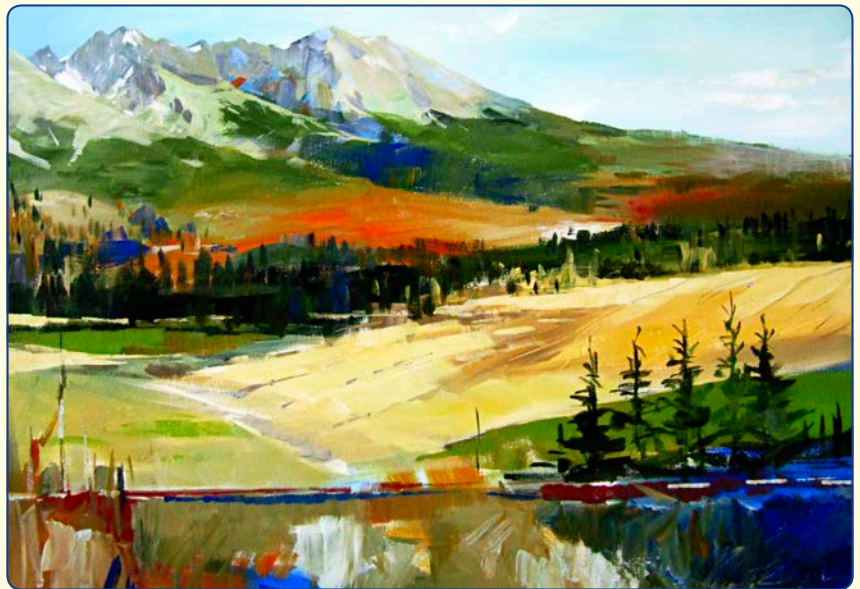
У квітні квітує квітуха Весна,
Квіти виповнюють весну
До дна.

У квітні квітують нарциси,
Тюльпани,
У квітні цвітуть всякі квіти
Весняні.

У квітні квітують і Місяць,
І зорі,

Квітень вкрив цвітом поля
Неозорі,
Квітень всю землю
Зачарував.

Квітень скінчився – і травень
Настав!

Андрій Малишко

Вогник

Вечірню годину, де в зорях долина,
Де вогником світиться дім,
Шумить під вікном молода тополина,
Неначе в серці моїм.

Там юність ходила у росах до хати
І жевріла цвітом вона,
Там батько не спить і задумалась мати,
Ота, що у світі одна.

Синів виростили, не зводили з ока,
Любили в житті над усе,
Шумить під вікном тополина висока,
Мов звісточку дальню несе.

А вогник їм сяє, мов спогад про сина,
Не все ж повертає назад.
І журиться вікнами наша хатина,
І шепче задумливий сад.

Та де б ходив я в далекій дорозі,
В чужім чи у ріднім краю,
Я згадую вогник у тихій тривозі
І рідну хатину свою.

Бо дивляться в далеч засмучені очі,
Хоч тінь там моя промайне,
Бо світиться вогник у темній ночі,
Мов кличе додому мене!

Анатолій Качан

Циркові артисти

По дорозі два ведмеді
Їдуть на в е-л о-с и-п е-д і :
Крутять лапами педалі,
Дзен-дзелень! – і їдуть далі.

А за ними ведмежатко
Верещить на самокаті.
Коліщатка-верещатка
Помагають верещати.

Ці заслужені артисти
І улюблені герої
Утекли до лісу з міста
Із вистави циркової.

Там у лісі журавлина
Зародила як ніколи.
Хоч вона ще кисла нині,
Та зате солодка в о л я.

З УЧНІВСЬКИХ ЗОШИТІВ

На подвір'я Тараса Бульби в'їхали дві захекані коняки. Це були Андрій і Остап.

Він визирнув на вулицю, а тоді тихо прокрався через задній прохід.

Батько нашого Миколи Івановича помер у ранньому дитинстві.

Під вікном заскрипіли немазані колеса. Це була наша вчителька.

На лаві біля під'їзду сиділо три жінки – Марія, Галина і дід Грицько.

Миколка погладив коня. Той заіржав і весело засміявся.

Сини приїхали до Тараса Бульби і почали з ним знайомитися.

З Гомером я познайомився в дитячому садку.

Я сидів у куцах і бачив усе, чого не треба.

Де гаївка лунала

Де гаївка лунала, (Двічі)
Там діброва палала, палала,
Там діброва палала.

Де ходили дівоньки, (Двічі)
Там розцвіли квітоньки, квітоньки,
Там розцвіли квітоньки.

Де ходили легіні, (Двічі)
Зарясніли ясені, ясені.
Зарясніли ясені.

Як гаївки провели, (Двічі)
Весну красну привели, привели,
Весну красну привели.

Привели на пшеницю, (Двічі)
На зелену пашницю, пашницю,
На зелену пашницю.

Весно, землю зогрівай, (Двічі)
Врожай буде, як Дунай, як Дунай,
Врожай буде, як Дунай.

ЗНАЙОМТЕСЬ:

з письменником

Ліна Костенко

Ліна Василенівна Костенко (нар. 19 березня 1930, Ржищів, Київська округа, Українська СРР) – українська письменниця, поетеса-шістдесятниця. Лауреат Шевченківської премії (1987), Премії Антоновичів (1989).

У радянські часи брала активну участь у дисидентському русі,

за що була надовго виключена з літературного процесу. Авторка поетичних збірок «Над берегами вічної ріки» (1977), «Неповторність» (1980), «Сад нетанучих скульптур» (1987), рокиту у віршах «Маруся Чурай» (1979, Шевченківська премія 1987), поеми «Берестечко» (1999, 2010). 2010 року опублікувала перший прозовий роман «Записки українського самашедшого».

Список видань (хронологічно): «Проміння землі» (1957), «Вітрила» (1958), «Мандрівки серця» (1961), «Зоряний інтеграл» (1963, набір «розсипано») «Княжа гора» (1972, збірка не вийшла через заборону з боку радянської цензури), «Над берегами вічної ріки» (1977), «Маруся Чурай» (1979, перевидання 1982, 1990), «Неповторність» (1980), «Сад нетанучих скульптур» (1987), «Бузиновий цар» (1987) – для дітей, «Вибране» (1987), «Інкрустації» (1994, видання італійською мовою, відзначене премією Петрарки), «Берестечко» (Київ: Український письменник, 1999, перевидання 2007, 2010), «Гуманітарна аура нації, або Дефект головного дзеркала», лекція в Києво-Могилянській академії (Київ: Видавничий дім НАУКМА, 1999), «Гіацинтове сонце» (Київ: Либідь, 2010, вибране), «Записки українського самашедшого» (Київ: А-ба-ба-га-Лй-Мй-Гй, 2010), «Річка Геракліта» (Київ: Либідь, 2011, вибране, а також нові вірші), «Мадонна перехресть» (Київ: Либідь, 2011, нові, а також раніше не друковані поезії різних років), «Триста поезій. Вибрані вірші» (Київ: А-ба-ба-га-ла-ма-га, 2012).

Твори Костенко перекладено англійською, польською, білоруською, естонською, італійською, німецькою, словацькою та французькою мовами.

Сама ж поетеса є авторкою перекладів чеської та польської поезій.

ВІРШІ ЛІНИ КОСТЕНКО

Поетеса Ліна Костенко.

Бузиновий цар

У садочку-зеленочку
Ходить вишня у віночку.
Хтось їй грає на дуду,
Подивлюся я піду.

Баба каже: – Не ходи!
Темно поночі сади.
Там, де вітер шарудить,
Бузиновий цар сидить.

Брови в нього волохаті,
Сиво косми пелехаті.
Очі різні, брови грізні,
Кігті в нього як залізні,
Руки в нього хапуни –
Так і схопить з бузини!

Я кажу їй: – Бабо, ні!
Очі в нього не страшні.
На пеньочку, як на троні,
Він сидить собі в короні.
Грає в дудку-джоломію,
Я заграв би, та не вмію.

А навколо ходять в танці
Квіти – всі його підданці.
Є оркестри духові,
Равлик-павлик у траві.

Є у нього для настрашки
Славне воїнство – мурашки.

Три царівни бузинові
Мають кожна по обнові.

Невсипущі павуки
Тчуть серпанки і шовки.

На царевій опанчі
Зорі звітяться вночі.
Він сидить у бузині,
Усміхається мені!

Вербові сережки

Біля яру, біля стежки
Одягла верба сережки.
Головою хилитала,
Потихесеньку питала:
– Де ота біленька хатка,
Що гарнесенькі дівчатка?
Хай би вибігли до стежки.
Подарую їм сережки.

Місяць уповні

Вибіг місяць з-за діброви,
погубив на вітрі брови,
заховав за спину руки,
ходить лисий, без перуки.

Смуток зорям невимовний:
ой, який тепер він повний!
А як був молодиком,
був худесеньким серпком.

Перший пароплав

Було це вранці. Я ще трохи спав.
На землю скочив босими ногами,
Як привітався перший пароплав
Далеко десь з Дніпром і з берегами.

– Ту-ту! Ту-ту! – він подих перевів
І знов: – Ту-ту! – гукав мені щосили.
– Ту-ту! Ту-ту! – йому я у відповідь. –
Бувай здоровий і пливи щасливий!

Берізки по коліна у воді

Переярками та узлісками,
по розлитій з весни воді,
гуси плавають між берізками,
білі-білі, як лебеді.

Ані шелесту, ані бризочки,
ні далекого шуму коліс.
Лиш гусей лебедина низочка
огинає струни беріз.

Зелені дзьобики бруньок

Ворони каркали у кронах.
Світило сонце з висоти.
Бруньки мовчали при воронах,
що завтра хочуть розцвісти!

У 1987 р. словацьке видавництво «Татран» видало вибір з поезії Ліни Костенко під назвою «*Na brehoch večnej rieky*». На словацьку мову переклав Юрай Андрічік.

Обов'язкові страви великоднього сніданку

У великодній сніданок, окрім незмінних пасок і фарбованих яєць, мають входити й інші обов'язкові страви.

Обов'язково мають бути на столі м'ясні, рибні й овочеві страви.

Риба засвоюється організмом легше, ніж м'ясо, тому саме з рибних страв рекомендують починати розговіння після Великого посту.

М'ясо, як холодні закуски, так і гарячі страви – нарізки, холодець, фарширована птиця, смажені реберця тощо.

Салати мають бути лише доповненням до основних страв, тому їх готують легкими, такими, що легко засвоюються.

Галина Малик

Потічок

Хлюп-чок –
Потічок
Через камінь –
Круглячок,
То направо,
То наліво.
І чого біжиш ти
Криво?
– Тут – смерічки,
Там – сунічки.
Всім же хочеться
Водички!

Ярослав Сайферт

Пісенька для вербової сопілки

Дерева струшують пилок,
і стрімголов весна в кущі злітає.
З-під квочки вибігла в садок
курчаток зголодніла згряя.

З них і найменшому даси
ти зернятко десь відшукати, боже,
Лише людина в злі часи
з надій та мрій самих житись може.

З чеської переклав
Григорій Кочур

Олесь Гончар

Дядько Роман і золотокрилки

На величезному, просто безкрайому лану гречки пасуться бджолята. Як гарно їм тут на просторах, у білому квітучому царстві! Трудитесь – ото в них справжнє життя. І мед вони носять пудами.

Порядкує коло бджіл дядько Роман. Він, кажуть, знає таємну бджолину мову. Ходить серед вуликів і щось намовляє бджолятам. Певне, щоб краще роїлися, не хворіли та веселіше носили нектари з близьких і далеких квіток.

Бува, дядько і вухом прикладеться до бджолиної хатки, мов лікар до чийогось серця. Якби щось не так, бджоли одразу занепокоїлись би, загули тривожно. Усе в них мудро облаштовано. В усьому порядок та лад. А між собою як дружно живуть! Як дбайливо годують вони одна одну з весни, коли ще кволі, слабенькі... І погоду бджола чує краще за нас. Якщо зранку весело, стрімко літає, так і знайте: день буде погожий, сонячний.

Ходить дядько Роман неквапно поміж вуликів. Вийме рамцю, що вся ворухиться золотокрилками, й довго розглядає її до сонця. Хоч би що він робив з бджолами, хоч би як їх трусив під час оглядин чи переселень, вони його не кусають.

Якось, коли збирав рій у садку, бджоли геть обліпили його, вкрили всуціль, і аж навіть білої сорочки не стало на ньому видно. А він у цій живій бджолянній кольчусі не виказує ніякого неспокою, тільки усміхається з-під вусів.

«А ви думали, що Україна так просто. Україна – це супер. Україна – це ексклюзив. По ній пройшли всі катки історії. На ній відпрацьовані всі види випробувань. В умовах сучасного світу їй немає ціни».

(Ліна Костенко, українська письменниця).

Анатолій Качан

СПІВУЧИЙ САД

(Весняна пісня)

Вже півень на воротах кричить: «Ку-ку- рі-ку!
Воскресла абрикоса у нашому садку!...»
Навколо абрикоси під музику бджоли
Взялися ми за руки і пісню завели:

Погляньте – знову біля хати
Весна завітчана стоїть!
Благослови нас, рідна мати,
Весні ворота відчинить.

Навколо абрикоси танок водили ми,
А співом розвивали наш сад після зими.
Бо вже пора будити веснянкою усіх:
І яблуню, і грушу, і вишню, і горіх.

Почула пісню мати і вийшла у садок
З насінням чорнобривців, левкоїв, нагідок,
З розсадою живої, квітучої краси.
А наш садок співає на різні голоси.

В саду під переливи пташиних голосів –
Синичок і вівсянок, сорок і горобців,
Лелек, що повернулись додому з чужини, –
Лунає на сопілці мелодія в е с н и.

Приспів (супровід на сопілці).

Мати (речитатив):
– Благословляю вас – ідіть,
Весні ворота відчинить!

Малюнок 13-річного Сашка Жолондека з Чортківського району Тернопільщини під назвою «Вітаю вас, ластів'ята!» відзначений золотою медаллю Всесвітнього конкурсу дитячого малюнку Асоціації «IE-NO-HIKARI» (в перекладі – «Світ домівки»).

Прокіп Колісник: «Великодні медитації».

Ліна Костенко

Веселий дощ

Дощ полив, і день такий полив'яний.
Все блищить, і люди як нові.
Лиш дідок старесенький, кропив'яний
блискавки визбирує в траві.

Струшується сад, як парасолька.
Мокрі ниви і порожній шлях.
Ген корів розсипана квасолька
доганяє хмари у полях.

KULT
MINOR

s.r.o., Prešov. Tlač Grafotlač s.r.o., Prešov. Rozširuje a objednávky na predplatné prijíma redakcia. Realizované s finančnou podporou Fondu na podporu kultúry národnostných menšín. Cena jedného čísla 0,13 €. Rukopisy a ilustrácie nevraciamе. EV 3302/9.

„VESELKA“ – časopis pre deti. Ročník 68, vychádza 10x ročne. Vydáva Zväz Rusínov-Ukrajincov SR, IČO 00 177 725. Adresa redakcie: 081 08 Prešov, ul. Janka Borodáča č. 5. Šéfredaktor Ivan Jackanin. Počítačová sazba NITECH

«ВЕСЕЛКА» – журнал для дітей. Союз русинів-українців СР. Адреса редакції: 081 08 Пряшів, вул. Янка Бородача, 5. Головний редактор Іван Яцканин. Комп'ютерний набір NITECH s.r.o., Пряшів, тел./факс: 051/7725061. Друкує Grafotlač, Пряшів. Ціна окремого номера – 0,13 €. Рукописи та ілюстрації не повертаються. EV 3302/9.